



ги карат да платят за ново стъкло. Те ми се карат. Но аз не съм виновна!!! Жумя и плача от обида и несправедливост.

Отново е лято. Сега съм на дванадесет. Много неща знам и много мога. Отново сме при баба. Карам колело край полето. Цвърчат шурци. Усещам мириса на цветята, тревата и още нещо - неуловимо и прекрасно. Животът ми е толкова хубав и наоколо всичко е толкова хармонично, че започвам да пея: „Всичко могат царете, всичко могат царете...” Светът е създаден за мен и аз, като цар, мога много неща. Не е ли прекрасно?! Зажумявам от щастие. Бум! Докато си мечтая, съм налетяла на камък. Въпреки че не е голям, ме спира толкова внезапно

ден го виждам с друго момиче. Тя е със стройна фигура, симпатична е, има прекрасни кафяви очи и дълга черна коса. Не е за учудване, че точно нея е избрал. Зажумявам, за да не виждам тяхното щастие. Обичани са само тези, които са достойни за това - красивите, обаятелните. Ще обикне ли някой и мен, та аз съм съвсем обикновена?

Отново е лято. Навън е горещо. На двадесет и две съм. Мъжът ми ни посреща в родилното отделение. Носи на бебето ризка, шапчица и одеялце. А пелените е забравил.

- Нищо, все някак ще стигнете до вкъщи - се усмихва медицинската сестра.

Тръгваме към къщи, аз нося цветя-

ченце. То маха от радост с опашката си. Какво стана? Чудо ли беше това? Детето ми е живо. Как мога да опазя децата си от всякакви беди?

На двадесет и седем съм. Имам прекрасен мъж и две чудесни деца. Имаме собствен апартамент. Но защо понякога ме обхваща тъга? За какво живея? Нима само за да ям, да пия, да водя децата на детска градина и да ходя на работа? Мъжът ми ме обича, обича ме такава, каквата съм. Но защо тогава съм толкова самотна? Защо постоянно се дразня от нещо? Защо съм толкова несвършена? Защо вчера казах на мъжа ми онези обидни думи? Защо викам на децата? Много въпроси, а отговор няма. Искан ми

Цялата съм мокра, но съм щастлива. Хорът пее: „Всички вие, които в Христос се кръстихте, в Христос сте се облекли.” Моята игра на жумичка свърши. Никога повече няма да се чувствам самотна и изоставена. Нали Иисус е обещал, че няма да ме остави! Не е нужно да преживявам дали ще се сбъднат желанията ми. С благодарност ще ги казвам пред Бога и всичко, което поискам в името на Иисус Христос и което Му е угодно, ще го получа. Наказанието вече не тегне над мен. Повече няма да страдам от страховете - нали моят Бог е заплатил за греховете ми и ме е очистил от вината. Никой повече няма да ме обвинява несправедливо - Господ бди над моите пътища и ще ме защити от тези, които посягат на доброто ми име. Нали този, който засяга мен, засяга зеницата на Неговото око. Нищо не мога сама и не съм цар в живота си. Моят Бог е моят Цар и мога всичко само в укрепващия ме Иисус Христос. Няма повече да страдам заради предателства или несподелена любов. Иисус ме обича - нали Бог е любов. Той ще ме предпази от бедите и ще защити семейството ми, няма нужда да се тревожа за това: Господ е мой пазител. Никога повече няма да ми се наложи да зажумявам - от страх, ужас, обида.

Моята игра на жумичка свърши.

На четиридесет години съм. Топъл летен ден е, на масата има букет моими сълзи. Колко велик е Господ и колко е прекрасно сътвореното от Него! Животът съвсем не е безоблачен. И все по-често ми се налага да зажумявам, но не от страх или самота, не заради обида или несправедливост. А за да се помоля на моя любещ Отец.

Понякога, ако не се чувствам добре, Той ми посочва хората, на които им е още по-зле и които се нуждаят от помощ и молитва. Ако съм щастлива, прославям Го за Неговата любов, която щедро се излива върху мен, и Го моля да ми даде мъдрост, за да мога да я проявявам към другите. И не преставам да благодаря на Бога за това, че ме научи да играя на жумичка. Чрез тази игра Той ми помогна да Го намеря.

ВАЛЕНТИНА ШУТЛОВА

ИГРА НА ЖУМИЧКА

На годинка и половина съм. Събуждам се в креватчето си. До мен няма никого. Много ме е страх и съм самотна. Питам червеното си вълнено одеялце:

- Къде е ма-ма?

Няма отговор. От страх зажумявам с очи и плача. Нежните ръце на мама веднага ме прегръщат.

Днес е петият ми рожден ден. Обичам мама, татко и по-малката ми сестричка. Още обичам хартиени кукли. Изрязвам ги от списание „Весели картинки”. Мама ме събужда и казва:

- Затвори очи и пъхни ръката си под възглавницата.

Изпълнявам и - чудо! - там лежи нова хартиена кукла! Откъде се е взела? Значи желанията ми могат да се изпълняват?

Вече съм на седем. На гости сме при баба на село. Моите братовчеди, сестра ми и аз - всички седим на масата. Баба шета около печката, а дядо наглежда шумната ни компания. Горещо е. Вратите и прозорците са затворени заради

мухите. Една от тях, голяма и дебела, някак е успяла да влезе вътре и сега се удря в стъклото. Сергей ме ритва под масата. Изчаквам дядо да отмести поглед, откъсвам парче палачинка и я хвърлям в лицето на Сергей. Но постъпката ми е забелязана. Дядо се намръщва. Демонстративно облизва лъжицата, с която си е сипвал сметана, и насочва ръка към мен. Аз зажумявам. Наказанието е неизбежно. Бам! Ох, как ме боли! Да, от дядо не можеш да се скриеш.

На десет съм. Стоя до прозореца в коридора на училището. Там съм си подпряла книгата. Толкова обичам да чета! Разбира се, би било по-добре да съм в класната стая. Но дежурните изгониха всички, за да проветрят. А момчетата така тичат, така се бутат, така шумят... Едно от тях внезапно тръгва към мен и ме блъска в гръб. Защо има толкова много парчета стъкло? Аз ли ударих с глава стъклото? Момчетата бягат и учителката ми, която излиза от стаята, ме заварва до счупения прозорец. Никой не ми вярва. Викат родителите ми при директора и

но, че падам на земята заедно с колелото. Коленете ми са одрани, роклята ми е изцапана. Може би царете все пак не могат всичко?

На седемнадесет съм. Оказва се, че от предателството боли много. Зажумявам. Колко бих искала приятелката ми никога да не беше казвала онези думи, които толкова ме нараниха. Уви! Това е невъзможно. Винаги ли ще боли толкова?

На двадесет съм. Толкова силно го обичам, че мога да мисля само за него. За мен той е най-красивият. Когато се срещнем случайно в института, ме прозива щастие. Губя дар-слово, когато минава покрай мен и ми кимва. Често сме заедно, но той се отнася към мен като към приятел.

Накрая аз решавам първа да му кажа за своите чувства. Но внезапно онемявам. Всичко, което мога да кажа, е по-редното „Здравей!” Вътрешно се осъждам за нерешителността. Но нищо, утре със сигурност ще му кажа. На следващия

та, чантата си и три празни бутилки от мляко. В ръцете на мъжа ми е нашето чудо - новороденият ни син. Сигурно го държи толкова неумело, а на моето лице най-вероятно е изписано абсолютно щастие, защото минавачите ни гледат разбиращо и се усмихват. Скоро ли ще дойде асансьорът? Облягам се на мъжа ми и зажумявам. Не, човек не може да бъде толкова щастлив!

Чакаме да светне зелено, за да пресечем. Мъжът ми държи на ръце дъщеричката ни, а аз стискам здраво ръчичката на сина ни. На двадесет и пет сме, млади сме и не се замисляме много-много за бъдещето. Синът ни вижда едно кученце от другата страна на улицата. Внезапно се откъсва от моята ръка и се втурва да пресича. В това време насреща идва огромен камион. Какво направих? Няма да мога да му помогна... Чувам резкия шум на спирачките. Обхваща ме ужас. Зажумявам: щастливият ми живот е свършил. Някой ме дърпа за ръкава. Мъжът ми е. Пресичахме улицата. Отсреща синът ни - жив и невредим - гали рошавото ку-

се да зажумя и да избягам от тези проблеми.

На двадесет и осем съм. Сега разбирам - аз съм грешница. Всичко, което мога да правя, е да греша. Никога няма да стана угодна на Бога. Ако не беше жертвата на Иисус, винаги щях да бъда отделена от Него. Сама никога няма да мога да преодоля пропастта между греха и небето. Но колко е ужасен грехът! Прости ми, Господи! Зажумявам, по бузите ми текат сълзи. Моля моя Отец за прошка.

На двадесет и девет съм. Неделя е, средата на май. Дърветата са цъфнали и изпълват улиците с аромата си. Студено е. Минавачите бързат всеки по своите задачи. И никой не се досеща, че днес имам празник. Стоя във водата, облечена в бяло, и чувам:

- В името на Отца и Сина, и Светия Дух...

Зажумявам. Силните ръце на священослужителя ме потапят изцяло във водата и отново ме издигат на крака.